

De zeven fasen van het christelijke inwijdingsmysterie vinden hun bekroning in de glorievolle opstanding. De ziel heeft op de symbolische weg van Bethlehem tot Golgotha de natuurlijke weerstanden van zijn leerling, de uiterlijke mens, definitief overwonnen.

In de microkosmos is een onsterfelijk opstandingslichaam tot stand gekomen, waardoor deze bevrijd is van het wiel van geboorte en dood. De microkosmos is 'geheeld', beschikt weer over een instrumentarium om mee te werken aan de uitvoering van het goddelijke scheppingsplan.

Wat sterft in het proces dat de kruisiging wordt genoemd, is de invloed van de uiterlijke mens op de innerlijke mens. Wat vrijkomt uit zijn gevangenschap en werkelijk gaat leven, is de innerlijke mens. De 'gekruisigde' mens doet wat nodig is in de materiële wereld, met vol bewustzijn en volle toewijding aan zijn naasten, maar ook niet meer dan dat. Hij kent de wereld en laat zich er niet meer door gevangennemen. Zijn bewustzijn is evenwichtig, open, integer en licht en is zich voortdurend bewust van de levende Andere-in-hem.

Bij de kruisafname*2 wordt de scheiding tussen het grove en het fijne definitief voltrokken. Deze scheiding tussen het stoffelijke lichaam en het opstandingslichaam werd al voorbereid in de hof van Getsemane. En op de opstandingsmorgen, de eerste dag van de week, ontdekken Maria Magdalena en twee andere vrouwen dat de steen voor het graf is weggerold.

Het graf ligt in de 'hof van Jozef van Arimathea'. Jozef van Arimathea is symbool voor die mens die de spirituele tempel in zijn innerlijk heeft gebouwd, de beker heeft vervaardigd waarin het bloed van Christus kan worden opgevangen. Zijn hof is de microkosmos die op het gnostieke pad is vrijgemaakt van zijn gevangenschap in de materiële wereld.

Het evangelie van de heilige twaalven vertelt ons:

Bij het aanbreken van de eerste dag van de week, na afloop van de sabbat, ging Maria Magdalena met de specerijen die zij bereid had naar het graf. Zij was vergezeld van anderen. Onderweg zeiden zij tot elkaar: 'Wie zal voor ons de steen voor de grafkelder weggrollen?' Want hij was groot.

Toen zij echter bij het graf kwamen zagen zij dat de steen weggerold was. Want zie, er was een sterke aardbeving en er was een engel uit de hemel neergedaald die de steen van de deur had weggerold en erop zat. Zijn aangezicht was als een bliksem en zijn kleren waren wit als sneeuw.

Van angst sidderden de wachters en verstijfden als doden. De engel zei tegen de vrouwen: 'Vreest niet, want ik weet dat u Jezus zoekt, die gekruisigd is. Hij is niet hier want hij is opgestaan, zoals hij zei. Komt, ziet de plaats waar de heer gelegen heeft. Gaat dan snel naar zijn discipelen en zegt hun dat hij uit de dood is opgestaan. Ziet, hij gaat u voor naar Galilea; daar zult u hem zien; ik heb het u gezegd.'

Zij gingen de grafkelder binnen waar zij het lichaam van Jezus niet aantroffen. Daarop liepen zij snel naar Simon Petrus en de andere discipel die Jezus liefhad en zeiden: 'De heer is uit de grafkelder weggenomen en wij weten niet waar zij hem gelegd hebben.'

Haastig liepen ze naar de grafkelder. Toen zij naar binnen keken zagen zij de linnen doeken liggen. Maar de doek die zij om zijn hoofd gebonden hadden lag niet bij de linnen doeken maar was afzonderlijk opgerold''.

Het evangelie van de heilige twaalven 84:1-7

In de kerstnacht straalt de vijfpuntige ster, het pentagram, als belofte van de komende bevrijde en onoverwinnelijke Mens boven de geboortegrot. Het kind ligt daarin in doeken gewikkeld. Op de opstandingsmorgen is die belofte werkelijkheid geworden: de doeken liggen er nog, maar het opstandingslichaam van de nieuwe mens is bevrijd uit de grafspelonk van zijn natuurwezen. Het graf is leeg*1.

Maar het Christusmysterie gaat verder: het opstandingslichaam blijft zolang het mogelijk is op vijf punten met het stoffelijke lichaam van de 'leerling van de ziel' verbonden: één punt op het hoofd, twee op beide handpalmen en twee op beide voeten. Deze stigmata vormen tezamen het stralende pentagram.

Net zoals de geboorte van Jezus niet alleen een eenmalige historische gebeurtenis is geweest, is de opstanding ook niet alleen een eenmalige gebeurtenis die ooit heeft plaatsgevonden in één bijzonder mensenleven. Het zijn gebeurtenissen die in een mens plaatsvinden zodra zijn of haar tijd daar rijp voor is. De opstanding, het binnentrekken in het beloofde land na de exodus uit Egypte, is al vele duizenden jaren aan de gang. De opstanding is het letterlijke over de drempel trekken, het Pascha, het ware Paasfeest.

En waar alles met onzichtbare draden aan alles is verbonden, is de opstanding niet voor één enkel mens, maar voor de mensheid en voor de aarde. Elk mens die het nieuwe lichaam in zichzelf weet te bouwen, een Jozef van Arimathea, is in dienstbaarheid aan de ziel, en draagt direct en concreet bij aan de opstanding van wereld en mensheid. Mensendienst krijgt zo een heel andere dimensie, de onzichtbare dimensie van het innerlijk koninkrijk.

Maar opstanding kan louter met studie niet dichterbij gebracht worden, opstanding vindt plaats in het nu en niet in een verleden dat natuurlijk wel bestudeerd kan/moet worden. En als we proberen het te begrijpen, dan worden we geconfronteerd met onze 'gesneden beelden'. Hardnekkige beelden, voorstellingen die we als volk vanuit de veruiterlijkste christelijke cultuur of vanuit onze familietraditie hebben meegekregen.

Opstanding is altijd aan de gang en het zou kunnen zijn dat je er iets van herkent als je erover leest of hoort, alsof er al iets daarvan in jezelf aanwezig is. Door de eeuwen heen werd dat onder andere bedoeld met 'eerstehands kennis', gnosis, kennis des heils.

Weldadige nieuwe werkelijkheid, p. 109

De opstanding is een fase in de ontwikkeling van de mensheid en ligt als een nieuwe atmosfeer, als een weldadige nieuwe werkelijkheid om ieder van ons heen.

Zij is absoluut één met de mens, zij is zijn morgen en vandaag. Willen we een beschrijving van de opstanding dan is zij: 'Vol verwachting, vol heerlijkheid, reinheid, klaarte, Mens zijn.'

www.spiritueleteksten.nl

Paaszondag, p. 109

Elke dag ademen we
de opstanding in.
Zij is daar al oneindig lange tijd,
en zij is daar omdat zij
bij de mens hoort.

www.spiritueleteksten.nl

De Mens kan opstaan. Je kunt feitelijk vandaag al de opstanding proeven, ondergaan. Zij wordt niet geleerd in scholen of in cursussen. Zij hoort bij de morgen, bij de dageraad, bij de levende ethers die om je heen cirkelen en die je inademt om te leven. De opstanding is het bestaansrecht van de mens en hoort bij je geboorterecht.

‘Reikhalzend’, zo zegt het Bijbelwoord, wordt er uitgezien, door de gehele schepping, naar het ‘openbaar worden van de zonen van God’; naar de opstanding dus.

Herken je haar – die tinteling van leven, van belofte, die als het ware het bestaan doordringt om elke cel ervan te laten vibreren in haar eigen licht -, wel, dan is er nog niets gebeurd.

Maar wel dit, dat je de wezensgrond van je bestaan hebt ervaren. Daarmee heeft de mens een eerste teug, de eerste dronk van werkelijke, levende gnosis geproefd. En dan zal deze dronk naar meer smaken.

De poorten voor het wonder, p. 109

Niemand is in staat je tegen te houden als
je het werkelijke leven wilt proeven.
Niemand kan je verhinderen als je de
poorten voor het wonder wilt openen.
Niemand kan het weggrollen van het
rotsblok tegenhouden waarachter de mens
van de grootheid begraven ligt; op het
moment dat de kracht van het innerlijk
zieleleven wil vrij breken uit het rotsgraf
kan de natuur haar niet vasthouden.

www.spiritueleteksten.nl

De opstanding is dé reden voor het bestaan van de mens. Zij maakt de essentie van de mens uit; zij geeft zijn leven glans, kracht en innerlijke moed. Nochtans: de mens moet haar zelf vinden, moet zelf wensen. De nieuwe atmosfeer is er, zij is er altijd en zij is je geboorterecht als mens. Soms proef je die, en dan is het als een lenteochtend in de Paastijd, fris, verkwikkend, huiverend van ingehouden leven. Het is een belofte, je weet het als een innerlijk ervaren, innerlijk kennen, als gnosis.

Bron: Spirituele Pasen en Pinksteren van het Lectorium Rosicrucianum.

*1. Esoterische visie op de opstanding en Pasen, Maria Magdalena bij het lege graf en de opgestane Heer.

U moet het heilige graf niet zoeken in zandheuvels of in rotsspleten, want u kunt het alleen maar aantreffen in een levende, vibrerende menselijke microkosmos, waarin het van de Godsnaatuur verdorven persoonlijkheidsstelsel wordt opgebroken. Het heilige graf is daar, waar een nieuwe verheerlijkte persoonlijkheid in de met God verzoende microkosmos oprijst, op de nieuwe dag. Het heilige graf is in de hof van Jozef van Arimathea, dat wil zeggen in de microkosmos van de meester-bouwer die door het bewandelen van de gnostieke weg tot deze overwinning is doorgebroken. Daarom dus, wanneer wij iets van het opstandings-heilsfeit willen verstaan, gaan wij de blik richten op de actuele werkelijkheid van het nu.

Zoals Christus, de Volheerlijke, gisteren en heden dezelfde is, zo is dat ook het geval met de opstanding. En het deel krijgen aan de opstanding Christi wil zeggen: ditzelfde heilsfeit in het eigen leven en wezen verwerklijken!

De opstanding kan pas plaatsvinden in de mens die zich overgeeft aan goddelijke krachten. Die zelfovergave wordt het endura genoemd. De leerling die het endura verwerklijken gaat, gaat uit van de wetenschap, dat een deel van zijn microkosmische stelsel niet in overeenstemming is met de goddelijke wetten van bouw, en dat dit gewraakte deel het overige stelsel belet aan het goddelijke leven deel te nemen, ten gevolge waarvan letterlijk de gehele microkosmos als in een doodsslaap verzonken ligt.

De leerling die tot deze ontdekking gekomen is, gaat ertoe over om het onheilige deel van zijn scheppingstotaal te denatureren, te endureren. Immers, en hoe onomstotelijk zeker klinkt dit, de opheffing van het onheilige moet het begin zijn van de weder-heiliging van het gehele stelsel. Op deze pijler van het endura rust de wederaanvang van het goddelijke leven. Op deze pijler berust de gehele transfiguratie, of evangelische wedergeboorte.

In het onheilige deel van de microkosmos is de persoonlijkheid gevestigd, het ik, het lager zelf. Nu hebben velen, in een poging om het endura toe te passen en aan het heilige doel te beantwoorden, allerlei methoden van ik-verbreking in praktijk gebracht, om dan tenslotte tot de ontdekking te komen, dat al dat goed bedoelde pogen geen enkel effect sorteerde.

Dat is volkomen logisch, want het “ik” dat zichzelf wil opheffen, houdt zichzelf in stand. Het ik dat zichzelf aan de een of andere methode onderwerpt, maakt het ik krachtiger. Daarom komt de Gnosis, het Oerpranische Licht, tot de mensheid, om desgewenst in die goddelijke kracht het onmogelijke te volbrengen. Niet het ik zal het endura moeten volvoeren, doch de Gnosis, of, christelijk-mystiek geformuleerd “de Christus-in-mij”.

In de evangeliën wordt het proces van het endura beschreven als de kruisiging. Wanneer u de diepe zin van het epos van de kruisiging wilt vatten, dan dient u alle evangelische en culturele inzichten volkomen prijs te geven. Het epos van de kruisiging heeft in feite voor ons mensen niets te maken met bloed, tranen, geselingen en een aan een hout gespijkerd, stervend lichaam. Er komt bij het endura geen stukje hout bij te pas. En hoewel de evangelische verslagen zeer misdadig verminkt zijn, kan men evenmin zeggen, dat het een louter symbolische handeling betreft.

[Note Paul Wink. Ooit heeft Jezus de Christus wel degelijk fysiek en overdrachtelijk de zeven stappen ervaren en gerealiseerd van: 1. voetwassing, 2. geseling, 3. doornenkroon, 4. kruisiging, 5. mystieke dood, 6. graflegging en opstanding, en 7. hemelvaart. Zie ook: [Christelijke- en rozenkruiserinwijding, R. Steiner en J. van Rijckenborgh, samenvatting Paul Wink.pdf \(spiritueelastroloog.nl\)](#)]

In het endura wordt de persoonlijkheid van de natuur opgebroken. Daarbij verandert de aardse persoonlijkheid in wat met dialectische begrippen kan worden aangeduid als “de schijngestalte”. De kandidaat heeft een persoonlijkheid die existeert, die volkomen kan worden waargenomen, die zich volkomen natuurlijk gedraagt, doch die in diepste wezen niet meer tot deze wereld behoort.

Maak nu niet de vreselijke vergissing deze schijngestalte de hemelse mens te noemen, want zij is in wezen niets. De schijngestalte is niet meer van de stofsfeer, niet van de spiegel-maansfeer, en ook niet van een ander natuurrijk. Zij behoort tot niets, zij existeert als een tijdelijk voertuig. Deze schijngestalte, die vergaat als deze verlaten wordt, bezit ook een schijnrede en een schijnbewustzijn. Deze mystificatie duurt voort tot aan een bepaald psychologisch moment dat aanbreekt als het opstandingslichaam gereed is. U mag de persoonlijkheid van de ware, goddelijke mens in geen enkel opzicht vergelijken met die van de aardse mens. De goddelijke mens is geen spirituele Venus of Apollo. Volgens Jan van Rijckenborgh kan de goddelijke mens het beste vergeleken worden met een goddelijk, lichtend, stralend brandpunt, dat allerlei gedaanten kan aannemen en ook volkomen vormloos kan optreden.

Zodra nu de leerling het onheilge deel van de microkosmos in de genade-radiatie van de Gnosis tot niets opheft, ontvangt – in hetzelfde tempo waarin het endura zich voltrekt – de oorspronkelijke microkosmische logos de gelegenheid zijn plaats, zijn oude troon, in de microkosmos weer in te nemen. Niets van het aardse wordt dus tot het oorspronkelijke gemaakt!

Al het aardse wordt opgeheven tot *niets*. En zodra dat niets is bereikt, staat de Oorspronkelijke Volheerlijk weer in het Heiligdom. En dan, dan voltrekt zich het glorieuze, heilige, goddelijke moment dat de Onzegbaar Heilige staat voor de schijngestalte. Dat is het bewijs dat de opstanding tot een feit geworden is. De heilige taal getuigt van dit moment in een ervaring van Maria Magdalena. Maria Magdalena wordt ons voorgesteld als een “bekeerde” vrouw, dat wil zeggen een mens die in transfiguristische zin het pad van het *niets* is gegaan. Op die goede morgen vindt zij het graf leeg. De steen is weggewenteld. Deze “leegte” van het graf en de “weggewentelde steen” hebben een diepe zin. In het beschreven proces komt een moment dat met letterlijk kan aanduiden als het ontledigde graf. Maria Magdalena treedt dan, als bewoonster van de rotsen, naar buiten en wordt als het ware buiten de eigen microkosmos geplaatst. De leerling-kandidaat ervaart dan van-binnen-uit dat het graf werkelijk ledig is, dat wil zeggen dat de microkosmos volkomen ontdaan is van het onheilge. De steen die eonenlang het graf gesloten heeft gehouden, is weggewenteld.

Men kan zich voorstellen dat de eerste ervaring van deze nieuwe levenshoogte een zeer onwennige ervaring is en in de aanvang ietwat ontstellend op de kandidaat werkt. Want in de grafkuil was de schijngestalte met de Gnosis verbonden, was er een wisselwerking tussen de heilige geest en de zich endurerende persoonlijkheid. Nu echter is deze verbondenheid plotseling verbroken en we kunnen dan ook de verzuchting begrijpen die spontaan uit de ziel oprijst: Zij hebben mijn heer weggenomen.

En de Heer, die gnosisverbondenheid, komt nu op een geheel andere wijze opnieuw tot Maria. Zij wordt nu met de Gnosis, als een buiten haar staande Oorspronkelijke Mens, geconfronteerd en zij herkent Hem van binnenuit als de Volheerlijke. Tot haar klinkt de waarschuwing: Houd mij niet vast. De binding zoals zij was, kan en mag niet worden hersteld. Alles is nu gericht op de volstreckte hemelvaart van de totale microkosmos, waartoe de opgestane is gekomen. En Maria gaat heen; de schijngestalte laat los. En de heer van de microkosmos, die zijn rijk opnieuw kan regeren, gaat over tot zijn laatste arbeid.

*2. Een diepere betekenis van de kruisafname en de opstanding van de tempelmens.

Wanneer de ontwaakte zielenmens in zijn zuivere toestand-van-zijn blijven kan, werkelijk werkzaam blijft, en daardoor versterkt wordt, dan komt het moment dat de ziel vrijgemaakt en verlost moet worden van het kruis van de natuur, en volkomen vrij en onaantastbaar de tempel van het natuurgeboren lichaam moet kunnen ingaan en uitgaan.

Let wel, de tempel van het natuurgeboren lichaam is gebruikt om de ziel te wekken, en de plaats daartoe is het etherische dubbel, het levenslichaam. Het levenslichaam is van de zelfde vorm en gestalte en van dezelfde orgaanstructuur als het stoffelijke lichaam. Daarom is de ziel die tot volwassenheid is gekomen in het levenslichaam aan dat levenslichaam gebonden.

Daarom moeten de twee, het stoflichaam en het levenslichaam, wanneer althans het moment daartoe gekomen is, van elkaar worden losgemaakt, losgerukt. Het levenslichaam moet van het kruis van de natuur worden afgehaald.

Deze kruisafname is een nauwgezette en bijzondere aangelegenheid. Zij vereist het voortbestaan van beide, een opstanding van beide, en zij vestigt aandacht op zes plaatsen, op zes punten van de persoonlijkheid, namelijk op het hart, op het hoofd, op de twee handen en op beide voeten. Het zielen-levenslichaam is namelijk op deze zes plaatsen verbonden met de overige voertuiglijkheid die wij aanduiden als de tempel van het natuurgeboren lichaam. Het hart is de zetel van de 'roos'. Het hoofd is de zetel van het denkvermogen, respectievelijk van de geest. De beide handmideelpunten zijn de organen voor en van het handelingsvermogen. En de beide voetcentra zijn de organen van de voortbewegingsactiviteit.

Dit gehele stelsel kan symbolisch worden weergegeven door de vijfpuntige ster, de ster van Bethlehem, de ster van Golgotha, door de kruisgang Christi. Deze kruisgang is dus geen marteldood, doch een volstreckte opstanding.

De kruisgang Christi is dus de opstanding van het zielen-levenslichaam en tegelijkertijd het grote feest van het bereiken van het doel van de tempelmens. Want de tempel van het natuurgeboren lichaam en de zielenmens wonen in en zijn omsloten door dezelfde microkosmos.

Bron: Het Levende Woord van Catharose de Petri van het Lectorium Rosicrucianum.

UIT DE CHINESE GNOSIS van J. van Rijckenborgh

Wat de mystieken de “hemelvaart” noemen, is niet slechts in de wereld van de Planeetgeest zijn (Note Paul: dit is Christus), als volstrekt nieuw mens, doch ook niet *van* deze wereld zijn, namelijk het behoren tot de wereld van de oorspronkelijke, goddelijke levensstaat.

Het is de wereld van de Aardelogos, de hemel-aarde van Johannes.

Als een broeder van het Rozenkruis zich ruimtelijk op een bepaald punt van onze globe bevindt, is het voor hem geen bezwaar zich terzelfder tijd op een willekeurige andere plaats van de aardse sferen te bevinden. Hij is, tijd-ruimtelijk gezien, alomtegenwoordig in alle gebieden van de aarde. (Note Paul: dit bewustzijn wordt ook wel in het ‘oosten’ genoemd de siddhi Prapti. Christus werd ook op meerdere plaatsen tegelijkertijd waargenomen).

Stoffelijk is hij schijnbaar gebonden – en toch volstrekt vrij.

De grote betekenis van dit alles zult u bij enig nadenken volkomen beseffen. Op deze wijze is de grote groepseenheid van alle broeders en zusters der grote zielengemeenschap een volstrekt feit. Alle enorme bezwaren van het tijdruimtelijke leven vallen weg.

Om dit alles voor discipelen en leerlingen te bewijzen diende het optreden van Jezus de Heer tussen zijn opstanding en zijn hemelvaart.

VAN RUDOLF STEINER

Hemelvaart = Aardevaart

Volgens Rudolf Steiner heeft Jezus Christus de aarde helemaal niet verlaten - integendeel. Hij breidde zich juist uit, werd groter en groter en werd één met de hele aarde. Ik stel me hierbij voor dat de energie van Christus eerst nog geconcentreerd was in zijn opstandingslichaam, dat heel veel leek op zijn gewone lichaam van toen hij nog leefde. Tijdens de Hemelvaart verspreidde zich zijn energie en stroomde langzaam uit over de hele aarde, werd één met alle energieën die er hier zijn. Een ultieme verbinding met de aarde en alles wat erop leeft, ook met alle mensen.

(geschreven door antroposofisch leven)

Rudolf Steiner vertelt ons over de esoterische betekenis van de Hemelvaart:

De discipelen waren tot een bepaalde graad helderziende geworden zodat zij konden waarnemen wat werkelijk tot de diepe geheimen van de aarde-evolutie behoort. Deze geheimen blijven verborgen voor het gewone dagelijkse bewustzijn. (...) Het beeld van de Hemelvaart betekent eigenlijk dat op dat ogenblik de discipelen geestelijk getuige waren van een gebeurtenis, die van onnoemelijke betekenis was, welke zich als het ware afspeelde op de achtergrond van het wereldtoneel. Als in een beeld werd hen geopenbaard wat er gebeurd zou zijn, wanneer het Mysterie van Golgotha niet zou hebben plaats gehad. Zij namen als concreet geestelijk gebeuren waar wat er dan zou zijn gebeurd, namelijk dat het fysieke organisme van de mens zo zou zijn verslechterd, dat de gehele toekomst van het mensdom in gevaar zou zijn gekomen. Als gevolg van dit fysieke verval zou het menselijk etherlichaam gevolg geven aan de aantrekkingskrachten die bij het etherische behoren. Het etherlichaam wordt namelijk altijd door de zon aangetrokken, niet door de aarde. Onze menselijke constitutie is zo dat het fysieke lichaam aardezwaarte kent, door de zwaartekracht; maar ons

etherlichaam is onderhevig aan zon-levitatie. Was het menselijk fysieke lichaam geworden wat het zou zijn geworden als het Mysterie van Golgotha niet had plaatsgevonden, dan had het menselijke etherlichaam zijn eigen drang om op te stijgen naar de zon gevolgd en het fysieke lichaam achtergelaten. Het bestaan van de mensheid op aarde zou onvermijdelijk ten einde zijn gekomen.

Tot aan het Mysterie van Golgotha was de woning van Christus op de zon. Vandaar dat het etherlichaam van de mens ernaar streeft naar de zon op te stijgen. Het streeft naar de Christus. Stelt u zich nu het beeld van de Hemelvaart voor de geest. In een geestelijk schouwen zien de discipelen Christus zelf opstijgen naar de hemel. In een visioen wordt hen getoond hoe de Christuskracht zich verenigt met de etherische natuur van de mens; hoe op het tijdstip van het Mysterie van Golgotha de mens het gevaar liep dat zijn etherlichaam als een wolk naar de zon werd getrokken, maar hoe het nu in dit stromen naar de zon bijeen werd gehouden door Christus. Dit beeld moet worden begrepen, want het is in waarheid een waarschuwing. Christus is verwant aan die krachten in de mens, die van nature naar de zon streven, weg van de aarde, en dat altijd zullen doen. Maar Christus blijft verenigd met de aarde. Zo houdt de Christusimpuls de mens veilig op de aarde.

In het beeld van de Hemelvaart werd nog iets duidelijk aan de discipelen. Stel dat het Mysterie van Golgotha niet had plaatsgevonden en dat grote aantallen mensen tot die graad helderziende zouden zijn geworden, zoals de discipelen op dat ogenblik waren. Deze mensen zouden de etherische organismen van bepaalde menselijke wezens hebben zien vertrekken van de aarde in de richting van de zon, en zij zouden tot de conclusie gekomen zijn: 'Dit is de weg die het etherlichaam van de mens neemt. Het etherisch-aardse element in de mens wordt weggetrokken naar de zon.'

Maar nu, doordat het Mysterie van Golgotha voltrokken is, heeft Christus voor de aarde dit naar-de-zon-strevende etherlichaam gered. En daardoor wordt het feit duidelijk dat Christus met de mensheid op de aarde verenigd blijft. Aldus werd iets anders hier duidelijk, namelijk dat door het Mysterie van Golgotha Christus binnen de aarde-evolutie een kosmische gebeurtenis voltrok. Christus daalde neer uit geestelijke hoogten, verbond zich in Jezus van Nazareth met de mensheid, vervulde het Mysterie van Golgotha, en verbond Zijn ontwikkeling met die van de aarde. Dat was een kosmische daad voltrokken voor het geheel van de mensheid.

Rudolf Steiner: Vom Leben des Menschen und der Erde (GA 349); voordracht van 7 mei 1923

Bij de Hemelvaart zien wij Zijn kracht zich uitbreiden tot in de etheromgeving van de aarde, en daarbij tegelijk ook in de etherlichamen van de mensheid. Vanuit het doorgeestelijkt fysieke lichaam (het opstandingslichaam) kan Christus vormkrachten teruggeven aan het etherlichaam, zodat alles wat in het fysieke is verworven erin kon worden afgedrukt en zo voor de toekomst behouden kon blijven.

*De mensheid is in het ontwikkelingsstadium gekomen dat het etherlichaam zich langzamerhand weer uit het fysieke lichaam terugtrekt. U moet echter niet denken dat het etherlichaam zo maar als vanzelf alles behoudt, wat het als een oud erfstuk van vroeger heeft meegebracht. Het etherlichaam van de mens zou, wanneer er niets zou gebeuren dan dat het uit het fysieke lichaam losraakt, er alleen maar uit losraken. Het zou niets overhouden van de krachten die het van vroeger had. Het etherlichaam wordt in de toekomst echter geboren vanuit het fysieke lichaam. Geeft dat fysieke lichaam aan het etherlichaam niets mee, dan zal het leeg zijn, dan zal het dor zijn. (...) **Het is de opgave van de tegenwoordige mensheid om datgene in zich op te nemen wat kan worden opgenomen met de werking van het fysieke lichaam. Wat verwerkt wordt binnen het fysieke lichaam gaat mee in de ontwikkeling.***

Rudolf Steiner: Der Orient im Lichte des Okzidents (GA 113); 7e voordracht -29 augustus 1909